

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

27 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte : Nicolae Gordilă
Judecători: Liliana Catan
Ion Guzun

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 06 iulie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2015, declarat de către inculpatul

Tatarciuc Andrei Iacob, născut la 07.07.1976, originar din s. Temeleuț, r-nul Călărași și domiciliat în mun. Chișinău, str. Ginta Latină 11/1 ap. 85,

Termenii de examinarea a cauzei:

- prima instanță: 17.07.2012-06.07.2015;
- instanța de apel: 28.07.2015-29.10.2015;
- instanța de recurs: 15.12.2015-27.01.2016;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 06 iulie 2015, Tatarciuc Andrei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod Penal la 4 (patru) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 (trei) ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită lui Tatarciuc Andrei prin prezenta sentință a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 (doi) ani.

Acțiunea civilă depusă de Frunze Marina în partea prejudiciului moral a fost admisă parțial, iar în partea prejudiciului material a fost admisă în principiu, urmînd a fi examinată în procedură civilă.

S-a încasat de la Tatarciuc Andrei în beneficiul Marinei Frunze suma de 25 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, Tatarciuc Andrei Iacob la 04.06.2012, aproximativ la ora 14.10, conducând automobilul de model „Lada” cu nr/î COX 076 pe str. Al.Russo, mun. Chișinău, spre blocul locativ nr. 24 de pe strada respectivă, în timpul deplasării ajungând în curtea blocului locativ de pe str.Alecu Russo nr.24/2, mun.Chișinău, n-a manifestat prudență sporită la trafic, n-a ținut permanent cont de exterioritatea în conducere, de situația rutieră în special că se deplasa în loc rezidențial, prin ce a încălcat prevederile art. 45 (1-2) al Regulamentului Circulației Rutiere care prevede că, „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. 2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, dar și prevederile art. 94 al. (1) și al. (2) RCR, care prevede că „în zona rezidențială și cea pietonală pietonilor li se permite deplasarea atât pe trotuare, cât și pe carosabilul drumului. Ei au prioritate în raport cu vehiculele, însă nu trebuie să creeze obstacole neîntemeiate circulației lor. Locurile copiilor sînt permise pe întreg teritoriul zonei rezidențiale. Conducătorul de vehicule trebuie să se deplaseze astfel, încît să nu creeze obstacole sau pericol pietonilor. În caz de necesitate, ei sînt obligați să oprească „ajungînd în preajma scării de acces a blocului locativ mai sus menționat”, din imprudență a comis tamponarea minorului Frunze Artiom, a.n. 02.02.2005 care traversa aleea dintre scara blocului locativ perpendicular direcției de deplasare a automobilului. În urma accidentului rutier, conform raportului de expertiză medico-legală nr.l648/D din 22.06.2012, minorului Frunză Artiom i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de fractură cumulativă deschisă 1/3 medie a ambelor oase a gambei stîngi cu deplasare, plagă contuză la nivelul fracturii, care se califică ca vătămări corporale grave.

3. Împotriva sentinței, a declarat apel inculpatul Tatarciuc Andrei în care a solicitat casarea totală a acesteia cu pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fi dispusă achitarea inculpatului Tatarciuc Andrei de învinuirea adusă în baza art. 264 alin. (3), lit. a) Cod penal cu respingerea acțiunii civile.

În susținerea apelului a invocat:

- netemeinicia și ilegalitatea sentinței deoarece atât la urmărirea penală cât și în ședința de judecată nu a recunoscut vina și a declarat că nu este de acord cu învinuirea adusă în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, deoarece nu este vinovat;

- probele aduse întru susținerea învinuirii lui Tatarciuc Andrei nu demonstrează nicidecum vina în săvârșirea infracțiunii imputate, ci demonstrează clar că inculpatul nu a avut posibilitatea reală de a evita obstacolul, ceea ce se confirmă și prin declarațiile martorilor Ionița George și Plămădeală Efim. Probele acumulate dovedesc că copilul nu i-a ieșit în față, dar s-a izbit brusc în partea dreaptă a automobilului în modul în care nu era posibil evitarea impactului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2015 a fost respins apelul declarat și menținută sentința fără modificări.

4.1. Pentru pronunțarea deciziei, instanța de apel a conchis că, deși inculpatul Tatarciuc Andrei vina în comiterea infracțiunii nu a recunoscut, instanța de fond corect a stabilit starea de fapt și de drept just a ajuns la concluzia că vinovăția lui este pe deplin dovedită, starea de fapt reținută în sarcina inculpatului obiectiv și legal a fost apreciată în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și expusă în sentința atacată, poziția instanței a fost probată la judecarea cauzei integral prin declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate minore Frunze Marina, a martorilor Ionița George, Plămădeală Efim, a experților Tverdohleb Mihail și Cuvșinov Ion, precum și materialele dosarului inclusiv:

-procesul-verbal de cercetare a accidentului rutier din 04.06.2012 întocmit de către OUP a CGP mun. Chișinău, Cernicenco S., conform căruia a fost supusă examinării porțiunea de carosabil de pe str. Alecu Russo nr. 24/2, unde s-a produs accidentul rutier stabilindu-se locul impactului direcțiile de deplasare a unității de transport și respectiv a pietonului. În cadrul cercetării s-a stabilit că automobilul „Lada Samara” n/î COX 076 se deplasa spre blocul nr. 24 str. A. Russo, impactul cu pietonul avînd loc la o distanță de 1,1 metri de linia periferică imaginară a traseului din dreapta, iar după impact automobilul a frînat cu roata din spate dreapta pe o distanță 1,5 metri /f.d. 4-8/;

-raportul de expertiză medico-legală nr. 1648/D, din 22 iunie 2012, conform căruia s-a stabilit că minorului Frunză Artiom i-au fost cauzate: fractura cominutivă deschisă 1/3 medie a ambelor oase a gambei stîngi cu deplasare, plaga contuză la nivelul fracturii, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate ce prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămări corporale grave, leziunile corporale depistate au fost produse în rezultatul lovirii directe cu părțile proeminente a automobilului aflat în mișcare /f.d. 21/;

-raportul de expertiză judiciară nr. 1809, nr.155 din noiembrie 2014, conform căruia s-a concluzionat că conform datelor ce se contin în documentele medicale, la cet. A. Frunză au fost depistate leziuni corporale sub formă de

fractură cominutivă, deschisă, cu deplasarea fragmentelor a ambelor oase ale gambei stîngi, la nivelul treimii ei medii. Luînd în considerație particularitățile fracturii oaselor menționate, vîrsta pietonului, *se poate conchide că astfel de leziuni corporale nu pot fi cauzate prin cădere simplă, din poziție ortostatică, cu sau fără comunicare a accelerației suplimentară a corpului; fractura oaselor gambei a fost cauzată prin acțiunea directă (locală) a obiectului vulnerant*, fapt caracteristic pentru tamponarea pietonului cu partea proeminentă anterioară a unui autoturism; - reieșind din caracterul și localizarea fracturilor osoase depistate la pieton, din mecanismul de producere a accidentului rutier, se poate conchide, că la momentul impactului primar pietonul A. Frunză se afla în poziție verticală, cel mai probabil cu partea stîngă a corpului orientat spre automobilul în mișcare, piciorul stîng fiind fixat la sol. Lipsa leziunilor corporale specifice, concomitent a deteriorărilor informative pe automobil, nu permite de a stabili cu certitudine cu care părți concrete ale automobilului a contactat pietonul A. Frunză. Însă, în același context și cu cea mai mare probabilitate, se poate afirma că, fractura oaselor gambei pietonului s-a produs în urma contactului gambei cu bamperul automobilului /f.d.151-158/.

Colegiul penal a reținut că avînd în față pe partea dreaptă un microbus, deplasînduse prin curtea caselor de locuit și vîzînd copilul la doi metri în față nu era posibil a tampona pietonul doar cu partea laterală a automobilului evident fiind tamponat cu partea din față a bamperului automobilului condus de către inculpat. În condițiile și circumstanțele prezente A. Tatarciuc era obligat a prevedea posibilitatea apariției unor pietoni și era obligat să aleagă viteza și modalitatea de deplasare fără a pune în pericol alte persoane ori era în dirijarea unui mijloc de pericol sporit și urma a se încredința de consecințele care pot surveni, iar poziția inculpatului sub aspectul nevinovăției a respins-o ca nefondată și apreciată ca o modalitate de ase eschiva de la răspundere penală.

Instanța de apel nu a reținut nici motivul invocat în cererea de apel de către inculpat precum că, acesta nu a avut posibilitatea reală de a evita obstacolul, deoarece acesta nu a manifestat prudență sporită la trafic, nu a ținut permanent cont de dexteritatea în conducere și datorită faptului că în dreapta lui staționa un microbuz, din care cauză nu a putut să vadă copilul, urma să prevadă că după automobil poate să apară vre-o persoană și urma să se asigure în acest sens și să micșoreze viteza.

Totodată, Colegiul a menționat că, chiar dacă declarațiile inculpatului Tatarciuc Andrei sunt confirmate și de martorii Ioniță George și Plămădeală Efim precum că mașina se deplasa aproximativ cu viteza de 20-30 km/h, deoarece o dubă staționa în partea dreaptă a scării făcînd imposibil deplasarea cu viteză mai mare și blocînd vizibilitatea atît pentru copil cît și pentru șoferul care se deplasa și

că copilul și-a făcut vînt să prindă un capac și s-a lovit de aripa dreaptă a automobilului care era în deplasare, sînt lipsite de suport probatoriu, deoarece Tatarciuc Andrei se deplasa cu automobilul în curtea blocului locativ care este un loc rezidențial, prin ce a încălcat prevederile art. 45 (1-2) al Regulamentului Circulației Rutiere.

Prin urmare, fapta criminală a inculpatului Andrei Tatarciuc a fost demonstrată atît sub aspectul elementului material al laturii obiective, cît și al laturii subiective, care în speță îmbracă forma de imprudență și încadrează faptele acestuia în infracțiunea prevăzută la art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal – adică încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății.

Instanța de apel a considerat că instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului a ținut cont de prevederile art. 61,75 Cod penal, de faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă, nu a recunoscut vina, nu a manifestat căință sinceră și nu a conștientizat pericolul social al infracțiunii comise și în circumstanțele stabilite instanța de fond corect a stabilit despre raționalitatea aplicării prevederilor art.90 Cod penal.

Totodată, instanța de apel a concluzionat că întemeiat și în corespundere cu prevederile art. 1422, 1423 Cod Civil, art. 20 din Constituția R Moldova, reieșind din circumstanțele de fapt ale cauzei, starea materială a inculpatului și a părții vătămate a fost admisă și acțiunea civilă referitor la încasarea prejudiciului moral, care în cazul dat va corespunde unei satisfacții efective, luînd în calcul și faptul, că pedeapsa penală aplicată inculpatului de asemenea va asigura posibilitate la repararea prejudiciului moral.

5. Împotriva hotărîrilor menționate a declarat recurs ordinar inculpatul Tatarciuc Andrei, care invocînd temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.5), 6), 8) și 10) Cod de procedură penală solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare și respingerea acțiunii civile, deoarece:

- atît la urmărirea penală cît și în ședința de judecată nu a recunoscut vina și a declarat că nu este de acord cu învinuirea adusă în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal;

- probele aduse întru susținerea învinuirii lui Tatarciuc Andrei nu demonstrează nicidecum vina în săvîrșirea infracțiunii imputate, ci demonstrează clar că inculpatul nu a avut posibilitatea reală de a evita obstacolul, ceea ce se confirmă și prin declarațiile martorilor Ioniță George și Plămădeală Efim. Probele acumulate dovedesc că copilul nu i-a ieșit în față, dar s-a izbit brusc în partea dreaptă a automobilului în modul în care nu era posibil evitarea impactului;

- instanța de apel nemotivat a respins cererea avocatului prin care s-a solicitat audierea martorului Ionița Gherghe Daniel și a experților Tverdohle Mihail și Cuvșinov Ion;

- în cadrul instanței de apel reprezentantul legal al părții vătămate minore Frunze Marina nu a fost legal citată, deși în cadrul instanței de apel avocatul inculpatului a solicitat să fie asigurată prezența acesteia pentru a acorda acele întrebări necesare pe marginea acțiunii civile, solicitarea a fost ignorată de către instanță.

6. Asupra recursului ordinar referință a depus procurorul prin care solicită respingerea acestuia, pe motiv că solicitarea de reapreciere a probelor nu poate constitui temei de recurs.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor cauzei, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportînd aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal lecturînd textul recursului reține că, de către recurent s-a invocat ca temei de casare pct. 5), 6), 8) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă se referă la erorile de drept sub aspectul examinării cauzei în instanța de apel în lipsa reprezentantului părții vătămate minore, Frunze Marina și neîntrunirii elementelor infracțiunii, temeiuri prevăzute la pct. 5) și 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

Colegiul menționează că, art. 427 are aliniate și subpuncte, care concret stabilesc temeiurile pentru declararea recursului. Recurentul în recursul declarat în partea dispozitivă a indicat alin. (1) pct. 6 al articolului menționat, normă de drept ce prevede *că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

Astfel, acest punct conține 5 temeuri care pot fi invocate în recurs, însă recurentul nu a concretizat care din aceste temeuri le pune la baza cererii de recurs înaintată și prin ce se confirmă aceste temeuri, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a temeiului din cele 5 menționate este inadmisibilă, prin urmare prevederile art.427 alin.1 pct.6) Cod de procedură penală, a fost invocat de recurent declarativ, nespecificând care eroare prevăzută la pct.6) al articolului menționat a fost comisă de către instanța de apel.

Totodată, Colegiul remarcă că, din textul recursului declarat rezultă de fapt dezacordul cu aprecierea probelor care denotă nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate. La acest capitol, se reține că, *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor și de fapt ea trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt. Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că inculpatul Tatarciuc Andrei nu se consideră vinovat de comiterea infracțiunii imputate, Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

La acest capitol se remarcă că, sub aspectul situației de “*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul penal constată că, prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, succesorul părții vătămate, martorii, a cercetat actele cauzei, apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe deplin a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de instanța de fond, expusă mai sus, deoarece

argumentele apărării nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată desfășurat și minuțios în textul deciziei invocate în pct. 4.1 al prezentei decizii, probe care sunt pertinente, concludente, coroborează între ele și nu trezesc temei de îndoială.

Astfel, în speță, s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Grecu S., iar instanțele de fond și apel s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt, și au motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Nu pot fi reținute nici argumentele inculpatului, precum că concluziile instanțelor judecătorești privind vinovăția sa sunt neîntemeiate, deoarece probele administrate demonstrează că nu a avut posibilitatea reală de a evita obstacolul.

Ajungând la această concluzie, Colegiul v-a susține poziția instanțelor de fond referitor la faptul că având în față pe partea dreaptă un microbus, deplasându-se prin curtea caselor de locuit și vîzînd copilul la doi metri în față nu era posibil a tampona pietonul doar cu partea laterală a automobilului evident fiind tamponat cu partea din față a bamberului automobilului condus de către inculpat. În condițiile și circumstanțele prezente A.Tatarciuc era obligat a prevedea posibilitatea apariției unor pietoni și era obligat a alege viteza și modalitatea de deplasare fără a pune în pericol alte persoane ori era în dirijarea unui mijloc de pericol sporit și urma a se încredința de consecințele care pot surveni.

Alegațiile recurentului referitor la faptul că, prin declarațiile martorilor audiați se confirmă că partea vătămată minoră și-a făcut vînt să prindă un capac și s-a lovit de aripa dreaptă a automobilului care era în deplasare, Colegiul de asemenea îl v-a respinge deoarece potrivit raportul de expertiză judiciară nr. 1809, nr.155 din noiembrie 2014:” (.....) *se poate afirma că, fractura oaselor gambei pietonului s-a produs în urma contactului gambei cu bamberul automobilului*” /f.d.151-158/.

Colegiul atestă că potrivit probelor administrate la caz în acțiunile inculpatului este prezentă *latura obiectivă*, deoarece s-a constatat cu certitudine că Tatarciuc Andrei a încălcat *regulile de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, iar fapta acestuia a dus și la încălcarea cerințelor pct. 45(1-2) din Regulamentul Circulației Rutiere.*

În speță, este prezentă și *latura subiectivă*, care se caracterizează prin vinovăție sub forma imprudenței. La calificarea faptei se i-a în considerație faptul că în fiecare caz urmează să se stabilească nu doar obligația de a respecta regulile de securitate a circulației mijloacelor de transport, dar și posibilitatea persoanei de

a le respecta și a prevedea consecințele prejudiciabile. Or, această posibilitate ar putea fi limitată de circumstanțe obiective sau subiective.

Prin urmare, afirmația recurentului precum că, nu se consideră vinovat de cele întâmplate invocând că atât la urmărirea penală și în cadrul ședințelor instanțelor de judecată nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat, este neîntemeiat și contravine materialelor cauzei, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitare, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii imputate.

Totodată, recursul înaintat repetă întocmai textul apelului declarat de avocat, argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel, pe deplin le-a examinat, apreciind toate probele din dosar în ansamblu, și, conform art. 414 alin.(3), 417 alin. (1) pct.8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

O nouă reapreciere a probelor în modul propus de autorul recursului nu poate fi efectuată de către instanța de recurs, deoarece aceasta judecă numai temeiurile de drept.

Colegiul reține că, la etapa recursului ordinar instanța de recurs nu declanșează un control asupra fondului cauzei, ci verifică doar dacă s-au aplicat corect normele de drept la faptele constatate de instanța de fond și, după caz, de instanța de apel. Colegiul constată că erori de drept în speța nominalizată nu s-au stabilit.

În aceeași ordine de idei, Colegiul respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului precum că, în instanța de apel a fost respinsă solicitarea privind audierea repetată a martorului Ioniță George, a experților Tverdohleb Mihail și Cuvșinov Ion, deoarece, cercetarea judecătorească în apel constă în administrarea probelor noi sau cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță. Cercetarea judecătorească în apel, ca etapă procesuală, este una facultativă, mai mult ca atât, în instanța de fond aceștia au fost audiați în prezența inculpatului și a apărătorului ales de el, care au avut posibilitatea să elucideze toate circumstanțele cauzei, or conform art.414 alin. (2) Cod de procedură penală instanța de apel a verificat declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul – verbal.

Colegiul în acest sens mai statuează că, audierea suplimentară a martorilor, este o procedură obligatorie prin prisma prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, doar în cazul în care instanța de apel dispune condamnarea persoanei după o sentință de achitare, or, în

speță, inculpatul nu a fost achitat, fiind menținută sentința de condamnare de către instanța de apel.

Cît privește motivul invocat de către recurent și pe care îl încadrează în prevederile art.427 alin. 1) pct.5) Cod de procedură penală precum că, în cadrul instanței de apel reprezentantul legal al părții vătămate minore Frunze Marina nu a fost legal citată, Colegiul îl v-a respinge deoarece ultimei i-a fost expediată citația pe adresa indicată în cauza penală.

Or, solicitarea asigurării prezenței reprezentantului legal al părții vătămate minore Frunze Marina în cadrul ședinței instanței de apel de către avocatul inculpatului pentru a acorda întrebări necesare pe marginea acțiunii civile, nu ar răsturna soluția în cazul cînd aceasta a fost audiată în cadrul instanței de fond în prezența inculpatului și avocatului acestuia și care a susținut integral acțiunea civilă, iar instanțele de fond referitor la acțiunea civilă înaintată prin care s-a solicitat încasarea prejudiciului material în urma accidentului rutier în sumă de 8081,06 lei și prejudiciul moral în sumă de la 100.000 lei, corect au admis-o parțial în partea prejudiciului moral cu diminuarea sumei de 100.000 lei la 25.000 lei, ținîndu-se cont de caracterul și gravitatea suferințelor fizice și psihice cauzate părții vătmate, de aceea suma de 25. 000 lei în calitate de prejudiciu moral, este considerată una pe măsură de a recupera suferințele cauzate părții vătămate, or cuantumul despăgubirilor trebuie stabilite astfel, încît acesta să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor.

Totodată, instanța de recurs se va alătura și soluției în ce privește admiterea prejudiciului material în principiu, se urmează sa se examineze în procedura civilă la inițiativa solicitanților.

Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul consideră că vinovăția inculpatului Tatarciuc Andrei a fost dovedită, iar măsura de pedeapsă acestuia a fost stabilită cu respectarea prevederilor art. 61, 75 Cod penal, ținîndu-se seama de gradul prejudiciabil al faptei comise, de persoana celui vinovat și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea, fiindu-i numită o pedeapsă în limita sancțiunii normei penale în baza căruia a fost declarat vinovat, astfel temeuri de a interveni în hotărîrea judecătorească în această parte la fel nu s-a stabilit.

În urma celor expuse, Colegiul penal constată că, hotărîrile recurate corespund tuturor prevederilor legii de procedură penală sunt legale și întemeiate, iar temeurile de casare invocate de recurent nu persistă în cauză.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1),(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2015, de către inculpatul Tatarciuc Andrei, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia publicată integral la 02 februarie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun